

שער ב: חילוקים בין התלמודים בדרכי הלימוד..... 95

פרק ד – מסורת או פלפול..... 97

הירושלמי מדגיש יותר את חשיבות קבלת התורה דווקא ע"י מסורת, והבבלי מדגיש יותר את הלימוד ע"י סברות ופלפולים.

פרק ה – דחיית מסקנת הירושלמי..... 99

במקומות רבים מאוד מסקנת הירושלמי מובאת בבבלי ושם היא נדחית.

פרק ו – דימוי סוגיות בנושאים שונים..... 113

הירושלמי מדמה יותר סוגיות בנושאים שונים, והבבלי ממעט בזה.

פרק ז – מקרים שאינם מצויים..... 119

הבבלי דן גם על מקרים שאינם מצויים, ובירושלמי לא נמצא.

פרק ח – למד מן הלמד..... 122

הירושלמי ממעט ללמוד מן הלמד (דהיינו מדין שאינו מפורש אלא הוא עצמו נלמד ממקום אחר). ובבבלי כן עושה זאת.

פרק ט – התחלת וסיום הפסוק..... 125

כאשר יש חילוק בלשון הפסוק בין הרישא לסיפא, הבבלי מקשה על כך, והירושלמי לא.

פרק י – סימנים..... 126

הבבלי מביא במקומות רבים מאוד סימנים לזכירת הסוגיא. ובירושלמי כמעט ולא נמצאים.

פרק יא – הלכתא..... 127

הבבלי במקומות רבים פוסק בסוף הסוגיא כמי ההלכה במחלוקת, והירושלמי לא.

שער ג: חילוקים בין התלמודים בדיונים על לשון המשנה..... 129

פרק יב – מעשה לסתור..... 131

הבבלי במקומות רבים מקשה "מעשה לסתור", על כך שהמעשה שבמשנה סותר את הדין שנאמר בה. והירושלמי לא מקשה זאת.

פרק יג – זה הכלל לאתווי מאי..... 134

כשהמשנה נוקטת "זה הכלל", הבבלי בכמה מקומות שואל "לאתווי מאי", והירושלמי לא שואל זאת.

פרק יד – הכל לאתווי מאי..... 136

כשהמשנה נוקטת "הכל" או "כל", הבבלי שואל "לאתווי מאי", והירושלמי לא שואל זאת.

פרק טו – היינו תנא קמא..... 140

כאשר נראה שהתנא שבסוף המשנה סובר כמו התנא שבתחילתה, הבבלי מקשה על כך, שאם כן מה בא להוסיף. והירושלמי לא מקשה זאת.